וירא (480)

וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נִצָּבִים עָלָיו (יח.ב)
יחס המיקום בין אברהם לבין המלאכים, משתנה עם התקדמות הפסוקים: בתחילה, נאמר על המלאכים שהם "ניצבים **עליו**" כלומר הם **מעל** אברהם. אך בהמשך הפסוק, נאמר "**וירץ לקראתם**", משמע שהוא **שווה** להם, לא הם מעליו ולא הוא מעליהם. ואילו לבסוף(פסוק ח'), הלשון היא "והוא עומד **עליהם** " כאן כבר נוצר היפוך ואברהם **מעל למלאכים . האדמו"ר מבעלז** מסביר שינויים אלה על דרך הדרש, כך: כי המלאכי השרת, בבואם לזה העולם, המה 'ניצבים **עליו**, היינו למעלה ממנו; אבל כאשר התחיל אברהם אבינו לעשות הכנה למצוות הכנסת אורחים, כתיב "וירא וירץ **לקראתם**", היינו, היה בשווה להם; אחר כך, כאשר כבר התחיל לקיים מצוות הכנסת אורחים ויאכלו, אז "והוא עומד **עליהם**" היינו, שהיה במדרגה למעלה מהם ועומד עליהם.

וַיַּרְא וַיָּרָץ לִקְרָאתָם (יח.ב)
אברהם רץ לקראת האורחים, והוא מבקש מהשכינה שלא תסור ממנו בינתיים,"**אַל נָא תַּעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ**" נשאלת השאלה, מדוע בכלל חשש אברהם שהשכינה תסור ממנו בעת שהוא מקבל את אורחיו? מדוע שתלך ממנו ולא תישאר עמו בזמן שהוא מקיים מצוות הכנסת אורחים? בעל ה"**פנים יפות**", מחבר ספר "**ה"הפלאה**" מסביר חשש זה כך : קבלת פני שכינה, אין פירושה שהאדם סתם "עומד ומשוחח" עם הקב"ה; המקבל נדרש לקדש ולזכך את נפשו ולהתעלות לגבהים רוחניים; לעומת זאת, לקבל אורחים ולהדריך אותם ולקרבם (כפי שעשה אברהם), פעולות אלה דורשות מאדם מצב נפשי **הפוך**, של "ירידה" כביכול, האדם נדרש להתאים ולהגביל את עצמו בשעה זו ליכולתו ותפיסתו של המקבל, ולא להתמקד בהתעלותו שלו עצמו ולעלות לגבהים רוחניים וכך "לאבד" את התלמיד, שאינו בדרגות אלה, עליו להיות קשוב לצרכי המקבל, ליכולתו ולדרגתו, ולהתאים את עצמו אליו והנה, כשהאדם עושה כך, הוא חושש מטבע הדברים שהדבר בא על חשבון התפתחותו האישית והתעלותו. לכן נושא אברהם תפילה, " **אַל נָא תַּעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ**", אני מבקש שלמרות שבזמן הקרוב אקדיש את עצמי לאורחים ואתאים את עצמי אליהם לטובתם, לא ארד מדרגתי הרוחנית הקודמת, אלא אשמר את יכולתי הפנימית להתקדש ולקבל פני שכינה. **ומוסיף ה"פנים יפות**", כך הדבר תמיד, המלמד לאחרים חושב שהוא פועל על חשבון התפתחותו שלו, וקיים אצלו חשש שהדבר ממעיט מדרגתו; אך באמת אין החשש מתממש, אלא אדרבה, משמים מביאים לכך שדווקא בזכות זה יזכה להתעלות והתפתחות אישית.

הִנֵּה נָא הָעִיר הַזֹּאת קְרֹבָה לָנוּס שָׁמָּה וְהִוא מִצְעָר (יט.כ)
במה היה גדול כוחו של לוט, שהועילה בקשתו מן המלאך שלא להפוך את עיר צוער, אף שאברהם אבינו הרבה להתפלל על הצלת סדום, ולא הועילו בקשותיו. אמר במדרש (ב"ר נ.א) כי לוט, על ידי שכיבד את המלאך נשא לו פנים. אף כי כוחה של תפילת אברהם אבינו לא הועילה בזה, אף על פי כן לוט פעל זאת ע"י החסד שעשה עם המלאכים. נפלא הדבר, כי כוחה על מדת הכרת הטובה, שהיו המלאכים מחוייבים ללוט, זה היה מחייב את המלאכים לעשות לו את רצונו, אף במקום שלא הועילה כח תפילת אברהם אבינו. זה כוחה של הכרת הטוב. ***רב רובין בספרו "שללי אודות"***

וַתֵּרֶא שָׂרָה אֶת בֶּן הָגָר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר יָלְדָה לְאַבְרָהָם מְצַחֵק (כט, ט)
גירושה של הגר יחד עם ישמעאל טעון ביאור, והרי רק ישמעאל היה 'מצחק' ומדוע צריך היה לגרש עמו גם הגר? ועוד מדוע לא נקרא ישמעאל בפסוק זה בשמו אלא בתואר "**בֶּן הָגָר הַמִּצְרִית**"? שתי שאלות הללו מיושבות האחת בשנייה. חז"ל (סוטה נו:) אמרו: "**שותא דינוקא בשוקא או דאבוהי או דאימיה**", **רש"י** מפרש שם: משל הדיוט הוא, מה שהתינוק מדבר בשוק, מאביו או מאמו שמע. לכן כאשר שמעה שרה את ישמעאל מצחק באומרו את אשר אמרו הליצנים: מאבימלך נתעברה שרה, הבינה כי מאמו הגר שמע שחוק ולעג זה, כדי שיהיה הוא היורש היחידי. לפיכך קראו הכתוב "**בֶּן הָגָר הַמִּצְרִית**" ללמדנו את מקורו של צחוק זה, ומטעם זה גירש אברהם את הגר יחד עם ישמעאל. על כן אמרה שרה לאברהם "**גרש האמה הזאת ואת בנה**", שאינו בדין שיירש אפילו במקצת, כי ה'וולד הולך אחר הפגום' (קידושין סו:), כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני יצחק. ***"ומתוק האור בשם הספורנו"***

קשירת יצחק לפני העלתו למזבח
וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיָּשֶׂם אֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים (כב,ט)
אברהם עקד את יצחק על גבי הקרקע, ולאחר שעקד וקשר אותו, העלה אותו על המזבח ממעל לעצים. ולמה לא קשר אותו על המזבח? הרי אמרו חז"ל שכל הקשירה היתה הצעה של יצחק, הוא ביקש מאברהם שיקשור אותו כדי שלא יפרכס ויבעט. היו לו שני חששות: האחד, שיעבור על כבוד אב ואם, והשני,

שיפסול את השחיטה. אם כך, מספיק היה שיעלה אותו על המזבח ושם יקשור אותו, ולמה קשר אותו על הקרקע ורק לאחר מכן העלה אותו ממעל לעצים? המשנה (שבת צג:) אומרת, כי הנושא אדם חי מרשות היחיד לרשות הרבים פטור, וזאת משום שחי נושא את עצמו, אבל הכל מודים שכפות שנושאים אותו מרשות היחיד לרשות הרבים חייב כי אין זה נחשב חי נושא את עצמו. הציווי לאברהם אבינו היה "**והעלהו לעולה**", שהוא עצמו יעלהו לעולה, בלי שום סיוע, אם יצחק לא היה קשור, היה נחשב שיצחק עוזר לו כי הוא חי נושא את עצמו, לכן דאג שיהיה כפות ואז לא יהיה חי נושא את עצמו, וכך יקיים כהלכה את הציווי "**והעלהו לעולה**" אתה עצמך. *יחי ראובן*

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֱלֹהִים יִרְאֶה לּוֹ הַשֶּׂה לְעֹלָה בְּנִי (כב.ח)
יש כאן מסר גדול: אברהם מלמד אותנו שגם כשלא רואים את הפתרון, צריך להאמין שהקב"ה ימצא את הדרך. לפעמים דווקא ברגעים הקשים ביותר, הישועה כבר נמצאת בדרך, רק עדיין לא רואים אותה. כשיש אמונה וביטחון בה', גם הדרך הקשה הופכת להזדמנות להתחזק. נזכור תמיד: הקב"ה רואה את מה שאנחנו עדיין לא מסוגלים לראות. *המלקט*

וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת יָדוֹ וַיִּקַּח אֶת הַמַּאֲכֶלֶת (כב.י)
מה באה התורה לספר לנו ששלח ידו? ודאי הוא, כשרוצה אדם ליטול משהוא עליו לשלוח את ידו? ברם, גופו של אברהם אבינו היה כ"כ מקודש, עד שהיו אבריו רצים מעצמם לעשות את רצון הבורא, ואם נזדמנה לו פעולה, שהיא נגד רצון הבורא, אזי היתה עצלות יתירה יורדת על אבריו, עד שלא היה יכול לעשותה, וכך היה יודע מה עליו לעשות ומה אין עליו לעשות.

כשאמר האלוקים לאברהם: "**קח נא את בנך**", מיד נעשו רגליו קלות כאיילות והיה הולך את כל הדרך בשמחה ובזריזות . אך עתה, כשביקש ליטול את המאכלת, לשחוט את בנו, הרגיש חולשה וכבדות בידו, שכן באמת לא היה רצון האלוקים שישחוט אותו. אבל אברהם, שעדיין לא ידע זאת, החל ליבו נוקפו: אהה! משמע איפוא, שעוד לא התחלתי כלל לעבוד את השם יתברך, כל עבודתי היתה לפי סימן זה של אברי הגוף, והנה כאן, אע"פ שמצוה מפורשת היא שציווני השם יתברך, בכל זאת אין ידי רוצה לעשותה, ונמצא שכל חיי הייתי מרמה את עצמי. נשא אברהם את קולו בבכי והתאמץ בכל כוחותיו לשלוח את ידו כדי שתיטול על כורחה את המאכלת. משראה השם יתברך את גודל צדקתו, הרגיע אותו ואמר: אל יפול רוחך, נכון היה סימנך. "**אל תשלח ידך אל הנער**", אמנם כל כוונתי היתה רק שתעלהו על המזבח, אבל לא שתשחטהו, וידך יודעת אל נכון מהו רצוני. *מעינה של תורה*

<u>הלכה</u>: סדר סעודת שחרית של שבת
יהיה שלחנו ערוך ומטה מוצעת יפה ומפה פרוסה כמו בסעודת הלילה ויברך על היין בורא פרי הגפן, והוא נקרא קידושא רבה. ונהגו לומר קודם הקידוש מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר וגו', אם תשיב משבת רגלך וגו', ושמרו בני ישראל וגו'. על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו. ואחר כך יטול ידיו, ויבצע על לחם משנה כמו בלילה, ויסעוד. ומה שאומר חצי פסוק על כן ברך וגו' אין בזה איסור. גם בקידוש של בוקר צריך שיהיה במקום סעודה, ושלא יטעום כלום קודם הקידוש, כמו בקידוש של לילה. *ספר ילקוט יוסף הלכות שבת*

<u>פתגם</u>: צריך להרגיש בתפילה כאילו אין בעולם אלא הוא והקב"ה. *פתגם חסידי*

<u>חקירה</u>: בונה, בשבת
חיבור של שני דברים זה לזה (הרכבת שכנית), או יצירת מציאות חדשה ומאוחדת (הרכבת מזגית, פנים חדשות). (מפענח צפונות ח-ב: שכנית) *ספר "קובץ יסודות וחקירות"*

<u>סיפור</u>: מדד לו כמידתו
שדכן נכנס אצל כפרי אמיד והציע לו שידוך לבנו, בתו של כפרי פלוני. נעלב הלה והגיב ברוגזה: איך אתה מעיז להציע לי בת של כפרי פשוט! למחר בא אותו שדכן והצעה חדשה בפיו, בתו של הרב בעיר הקרובה. קרנו פני הכפרי מרוב התלהבות: זהו שידוך נאה, אבל מה אמר הרב על כך? הרב אמר לי בדיוק אותן מלים שאמרת לי אתמול, כאשר הצעתי לך את בתו של אותו כפרי. *ספר "חד וחלק" חלק ב'*

שבת שלום

יצא לאור לרפואה שלימה: פני פרחה בת מסעודה, בנימין בן אסתר, יוסף דוד בן ליאל, ,ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אזיזה. **שלום בית**: גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הגון**: שרה זסוזן אנדרה בת דומיניק רינה, יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה,לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה . **הצלחה רבה בכל**: נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. **לעילוי נשמת**: אלגרין שמחה בת אמילי, רינה בת רחל ,קלוד שלמה בן ז'רמן רבקה, ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה,יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסטרייה כוכבה, מלכה אנרייט מרזוקה, , קרול מזל אדסה בת גבי זרגונה, אברהם בן אסתר, ראובן בן איזא, יהודה יוסף בן רחל. לאה חוה בת שמחה סימי.

יוסף ג'רמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל.
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr

© Graphik'Al 07 81 36 67 85